

Arrest

nr. 239 923 van 21 augustus 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 30 november 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie verklaart de aanvraag onontvankelijk op 16 juli 2019.

Op 16 juli 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen dient verzoekster een beroep in bij de Raad, dat bij arrest nr. 229 853 van 5 december 2019 verworpen wordt.

Op 19 september 2019 worden de beslissingen van 16 juli 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten, ingetrokken.

De gemachtigde verklaart verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk op 24 september 2019. Dit is de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde neemt op 24 september 2019 eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.09.2019 werd ingediend door :

C, S.

nationaliteit: Marokko geboren te OLD MELLOUK MAROC op (...)1972

adres: (...) 2800 Mechelen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenzins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2010 onafgebroken te verblijven. Betrokkene legt een aantal getuigenverklaringen die pretenderen dat ze betrokkene sedert 2010 kennen, het bewijs van het volgen van Nederlandse lessen in 2016, een verklaring dringende en medische noodzakelijke hulp OCMW 2018 en verschillende medische onderzoeken 2018 en bewijs betaling parodontale behandelingen 2013 - 2014. Doch betrokkene heeft zich al tijd genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding of relatie meer zou hebben met haar land van herkomst. Meer nog , verzoekster zou negers meer terecht kunnen in Marokko. Betrokkene legt daar geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te ergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene verschillende werkbeloftes voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien haar privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij taallessen gevolgd zou hebben, verschillende werkbeloftes, legt een bewijs voor van Tam Tam en verschillende getuigenverklaringen ivm haar integratie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

en

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw,

Naam, voornaam: C, S. geboortedatum: (...)1972 geboorteplaats: OLD MELLOUK MAROC
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zi) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan tegen de weigeringsbeslissing:

"Schending van de materiële en formele motiveringsplicht en artikel 9bis VW., in combinatie met de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

I. THEORETISCHE BESCHOUWING

1.- Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in recht moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

2.- Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43.). De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wanneer men zich op basis van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat verweerder bij het nemen van zijn haar beslissing ongetwijfeld een discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. Dat zij binnen haar wettelijk toegekende bevoegdheid een beoordelingsvrijheid heeft omtrent de te treffen maatregelen in functie van het algemeen belang en hij bijgevolg keuze had tussen verschillende beslissingen.

II. CONCRETE TOEPASSING

3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn. Dit betekent onder meer dat men in redelijkheid uit de motieven de beslissing moet kunnen afleiden en dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn. Dit laatste is in casu geenszins het geval. Zoals reeds aangehaald in het feitelijk gedeelte, werd op 30.11.2018 een aanvraag tot machtiging tot verblijf conform artikel 9bis Vw. ingediend door verzoekster. Deze aanvraag werd onterecht geweigerd (met bvg) op 16.07.2019 door verwerende partij, hetgeen verwerende partij kennelijk niet betwist nu zij deze beslissing op datum van 19.09.2019 heeft ingetrokken nadat verzoekster op 02.09.2019 een beroep tot nietigverklaring had aangetekend bij uw Raad. Zo werd onder andere het stuk m.b.t. parodontale behandelingen in 2013-2014 door verwerende partij niet in aanmerking had genomen. Terwijl de procedure nog hangende was voor de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, en gelet op het feit dat de kans tot vernietiging van de voormelde beslissing reëel was en verwerende partij bijgevolg beseft dat zij de beginselen van behoorlijk bestuur manifest had geschonden, nam verwerende partij plots op 19.09.2019 een beslissing tot intrekking van de destijds bestreden beslissing van 16.09.2019. Op 24.09.2019 nam verwerende partij een nieuwe beslissing na intrekking, gecombineerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verwerende partij exact dezelfde motieven heeft gebruikt zoals deze in de beslissing van 16.09.2019. Het moge duidelijk zijn dat uit de bestreden beslissing verwerende partij opnieuw na de intrekking geen nieuw volledig en deugdelijk onderzoek heeft verricht bij het nemen van de nieuwe bestreden beslissing dd. 24.09.2019.

Het enige wat verwerende partij aan de beslissing heeft toegevoegd zijn de volgende woorden "...en bewijs betaling parodontale behandelingen 2013 - 2014." Voor het overige blijkt de bestreden beslissing identiek dezelfde beslissing als de vorige ingetrokken beslissing. Men kan zich de vraag stellen of verwerende partij binnen de grenzen van de redelijkheid het ernstigheidsbeginsel heeft geschonden, die een onderdeel vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur. Op die manier probeert verwerende partij met de bestreden beslissing thans te voldoen aan haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel die reeds werden geschonden bij het nemen van de eerste beslissing dd.

16.07.2019, gezien het stuk m.b.t. de paradontale behandelingen toen absoluut niet in aanmerking werd genomen, quod non! Het feit dat verwerende partij op frappante wijze in enkele woorden de voormelde kwestieuze stukken m.b.t. de paradontale behandelingen vermeld in de beslissing, voldoet dit enigszins niet aan haar plicht tot motivering en het voeren van een zorgvuldig onderzoek, laat staan dat dit een afdoende motivering inhoudt. Verzoekster kan enkel en alleen maar besluiten dat de bestreden beslissing door verwerende partij kennelijk onredelijk is. Verwerende partij heeft bij het nemen van de huidige bestreden beslissing slechts het stuk aan de oorspronkelijke motivering toegevoegd en tracht hiermee te voldoen aan de beginselen van behoorlijk bestuur. Dit is dan ook allesbehalve ernstig voor een overheidsdienst! Verwerende partij diende minstens het voormeld stuk, dewelke oorspronkelijk niet in aanmerking werd genomen bij de eerste beslissing, te motiveren. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom dit stuk niet anders doet beslissen dan de eerste weigeringsbeslissing dd. 16.09.2019. Meer nog, verwerende partij heeft de eerste beslissing volledig hernomen in de bestreden beslissing en heeft slechts het destijds ontbrekend stuk toegevoegd in de beslissing, zonder deze enigszins te motiveren. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing absoluut niet afleiden waarom dat het stuk m.b.t. de paradontale behandelingen in 2013 - 2014 niet anders doet besluiten, dan de door verwerende partij ingetrokken beslissing... Uit dit stuk blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster reeds jaren in het Rijk verblijft. Verwerende partij maakt zich er gemakkelijk van af door slechts het stuk zonder meer te vermelden in de bestreden beslissing. Dit betekent geenszins dat dit stuk werd onderzocht, nu verwerende partij heeft nagelaten uit het geheel der omstandigheden haar bestreden beslissing te motiveren. Kortom, de bestreden beslissing is gebrekkig, niet draagkrachtig en niet afdoende gemotiveerd. Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk is en verwerende partij heeft de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze genomen. De motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel zijn dan ook manifest geschonden.

4.- Dat bovendien de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State op 11.12.2009 wordt overigens bevestigd door verzoekende partij. Verzoekende partij diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen, alsook op basis van de duurzame lokale verankering. Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn uiteraard niet te herleiden tot het begrip "overmacht". Standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 §3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997. Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, É 1997,385) Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998). Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000). Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R. v. St. nr. 58. 969, 1 april 1996, TVR1997,29). Rekening houdend met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van 10 jaar van verzoekster in het Rijk heeft verweerster zeer zeker kennelijk onredelijk gehandeld door de regularisatieaanvraag van verzoekster te weigeren op grond van de stelling dat het feit dat verzoekster niet kan overleven in haar land van herkomst, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De motieven vermeld in de bestreden beslissing zijn in strijd met de ratio legis van artikel 9bis van het Vreemdelingenwet! Verwerende partij heeft het volgende gesteld in de bestreden beslissing: Doch betrokkene heeft zich al tijd genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Dat verwerende partij niet betwist dat verzoekster zich een tijd in de illegaliteit heeft genesteld. Doch uit de bestreden beslissing stelt verzoekster vast dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met haar actuele situatie, de duur van haar verblijf in het Rijk, de opgebouwde sociale contacten, de opgebouwde privéleven, haar hebben en houden, haar vervreemding met het land van herkomst, etc... Dat verzoekster bij de aanvraag voldoende stukken heeft toegevoegd waaruit blijkt dat zij nu al heel lang ononderbroken in België heeft verbleven, zich aangepast heeft en haar volledige sociale en economische belangen hier gevestigd zijn. Minstens toont verzoekende partij wel aan dat zij haar verantwoordelijkheid heeft genomen dat zij haar illegale situatie waarin zij de afgelopen decennia zat, thans tracht te regulariseren. Het is voor verzoekende partij onmogelijk, en zelfs onbestaande, om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen, nu het motief van verwerende partij om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst slechts hypothetische veronderstellingen betreffen, en derhalve een weigeringsbeslissing geenszins kunnen dragen. Dat uit de

bestreden beslissing nergens blijkt dat dit niet het geval zou zijn. Het feit dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf cfr. artikel 9bis Vw. heeft ingediend, heeft zij in die zin wel haar verantwoordelijkheid genomen om haar verblijf te regulariseren. Een redelijk en voorzichtig overheidsorgaan zou in dezelfde feitelijke omstandigheden zeer zeker tot een andere beslissing zijn gekomen. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden doordat men zich niet afdoende de afweging heeft gemaakt met andere elementen in deze zaak. Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.) Verweerster had althans, indien zij redelijk was, op basis van haar discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten. Dat, mede gelet op hetgeen hier werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verwerende partij beslist volledig ongefundeerd tot de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf, hetgeen kennelijk onredelijk is. Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.1.2. De Raad volgt de definitie van verzoekster van de zorgvuldigheidsplicht. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad volgt eveneens verzoekster waar zij stelt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk moet gemotiveerd worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden moeten opgenomen worden en dat de motivering afdoende moet zijn. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582). De Raad stelt, na eenvoudige lezing van de bestreden akte, vast dat de bestreden beslissing in al haar onderdelen op uitvoerige wijze is gemotiveerd en dit zowel in rechte als in feite. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. In de aanvraag heeft verzoekster zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde alle door verzoekster aangehaalde elementen betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt.

Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissing omdat een eerdere beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, ingetrokken werd. Volgens de verzoekster zou deze eerdere beslissing ingetrokken zijn omdat geen rekening werd gehouden met de paradontale behandelingen. Verzoekster zou uit de in casu bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom dat het stuk m.b.t. de paradontale behandelingen in 2013-2014 niet anders doet besluiten. Er zou niet gemotiveerd zijn omtrent dit stuk, terwijl uit dit stuk blijkt dat verzoekster al jaren in het Rijk verblijft.

De kritiek van verzoekster kan niet worden aangenomen. De reden waarom de eerdere beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd ingetrokken is in casu niet relevant. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de paradontale behandelingen in 2013-2014. De bestreden beslissing laat verzoekster ook toe kennis te nemen van de motieven dienaangaande en te achterhalen waarom deze paradontale behandelingen en het voorgehouden langdurig verblijf (dat volgens de verzoekende partij blijkt uit deze paradontale behandelingen) niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. De gemachtigde motiveert uitdrukkelijk dat verzoekster beweert dat het voorgehouden langdurig verblijf en het feit dat zij beweert sinds 2010 onafgebroken in België te verblijven, niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De gemachtigde stelt niet op kennelijk onredelijke wijze *“Doch betrokkene heeft zich al tijd genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”* Met haar kritiek doet verzoekster geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Zij maakt niet aannemelijk dat deze kennelijk onredelijk is of zich baseert op onjuiste gegevens.

Verzoekster betoogt nog dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met haar actuele situatie, de duur van haar verblijf in het Rijk, de opgebouwde sociale contacten, het opgebouwde privéleven en haar vervreemding met het land van herkomst. Ook deze kritiek kan niet worden aanvaard. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met haar voorgehouden langdurig verblijf, met haar bewering dat zij geen enkele binding of relatie meer zou hebben in het land van herkomst en nergens in Marokko meer zou terecht kunnen, zij niets meer zou hebben om te kunnen overleven, de door haar overgemaakte werkbeloftes, haar privéleven in België, haar voorgehouden integratie, etc. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing is onvoldoende om afbreuk te doen aan de motieven ervan.

De gemachtigde heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan tegen de weigeringsbeslissing:

"5.- Verzoekster woont sinds 2010 in België. Zij is de Nederlandse taal machtig, zij wordt door iedereen graag gezien en bouwde een grote vriendschapskring uit. De bestreden beslissing schendt art. 8 E.V.R.M. Verzoekster moet het recht hebben op de eerbiediging van haar privéleven. De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280). Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.: " Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad van State oordeelt als volgt: "une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et que " une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infraction pénales." (R.V.St. n°78.711 11 februari 1999; R.V.st. 105.428 9 april 2002)

Verzoekster heeft inderdaad sedert jaren het centrum van haar privéleven in België opgebouwd. Een inbreuk op art.8 E.V.R.M. is enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één der doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving. Samenvattend kan men stellen dat inmenging door de overheid kan als:

- Deze voorzien is bij wet
- Een legitiem doel nastreeft
- Noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken
- (proportionaliteitstoets)

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet. Dat de overheid inderdaad een uitzondering kan maken op art. 8 lid 1 E.V.R.M. wanneer verzoekster een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid en voor de bescherming van de openbare orde.

6.- Zo stelt verwerende partij wat artikel 8 EVRM betreft in de bestreden beslissing:

Betrokkene haait verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien haar privéleven in België, zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en

gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Ingevolge deze beslissing beweert verwerende partij dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf - voortgezet verblijf (zoals in casu) dient een grondig onderzoek te geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland). Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland). Verzoekster toont aan dat zij het centrum van haar belangen in België heeft. Bewijs hiervan blijkt uit verschillende zaken, waaronder de getuigenverklaringen,... Verzoekster is geen crimineel, en zij vormt absoluut geen gevaar voor de maatschappij. Zij beheerst de Nederlandse taal. Zij wordt gewaardeerd en gesteund door iedereen. Verschillende kandidaat-werkgevers hebben verklaard dat zij haar in dienst willen nemen van zodra haar verblijfsstatus geregulariseerd is. Hieruit blijkt dat verzoekster onmisbaar is op de arbeidsmarkt.

7.- Verweerster dient aan te tonen dat de beslissing a quo noodzakelijk is in een democratische samenleving en de belangen van de staat voorgaan op deze van verzoekster. De fair balance toets moet proportioneel zijn aan het legitiem doel. Verweerster moet aantonen dat het algemeen belang (van de staat) voorrang heeft op het belang van het individu, in casu van verzoekster om haar privéleven uit te oefenen. (Rv S 26 mei 2009 nr. 193.522; 22 december 2010 nr 2010.029, 13 december 2011, nr. 216.837., E.H.R.M. 28/11/1996, Ahmut/Nederland; EHRM 31/1/2006 Rodrigues Da Silva en Hoogkamer /Nederland; Ukaj/Zwitserland; EHRM 24 juli 2014 nr.32504/11, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 2 juni 2015, nr.6006/10; K.M./Zwitserland; EHRM 19 mei 2016, nr.49441/12; olonja/Griekenland; EHRM 1 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken; EHRM 10 januari 2017, Salija/Zwitserland, T.Vreemd. 2017,211; EHRM 14 september 2017; Ndidi/Verenigd Koninkrijk, T. Vreemd. 2018, 81.) Verzoekster is zoals reeds aangehaald geen crimineel. Het Hof van justitie heeft geoordeeld dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient na te gaan of er een actuele en ernstige dreiging is. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie [C.J.C.E. 26/2/1975, zaak 67/74, Bonsignore Ree 1977, p 297. Voormelde bepaling dat er een actuele en ernstige dreiging zou bestaan, is absoluut niet aan de orde nu het moet gaan om een dreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling strafbare handelingen heeft gesteld en of deze handelingen een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten. In casu zijn er geen feiten en is er geen ernstig of acuut gevaar. Verzoekster beschikt over een blanco strafblad.

8.- Hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming.

Verder heeft verzoekster geen nauwe banden meer met andere familie of vrienden in Marokko. In België daarentegen heeft verzoekster een grote vriendenkring opgebouwd, zij helpt haar vrienden en kennissen geregeld in het huishouden en is graag gezien door bureaus, collega's etc. Uit tal van voorliggende stukken blijkt dat verzoekster te nauw verbonden is met haar gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op haar. Zij is te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij deelt de Belgische normen en waarden. De bestreden beslissing zou inderdaad onmenselijk zijn voor verzoekster en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster. Er is geen fair balance toets gebeurd. Verweerster toont niet aan dat zij de bekommernis

heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (Rw 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84, T. Vreemd. 2011, 385, 10 juli 2014 Mugenzi/Frankrijk, §46 en 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68; 29 maart 2017, nr. 184.616; 31 maart 2017 nr 185.025; 27 april 2017, nr. 186.151; EHRM 20 oktober 2017, nr.194.029. Kortom, het moge duidelijk zijn dat verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt tussen enerzijds haar langdurig verblijf in het Rijk en de door haar opgebouwde leven en anderzijds haar 10 jaar afwezigheid in haar land van herkomst, met alle gevolgen van dien... M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dient verzoekster terug van nul te beginnen.. Het middel is gegrond.”

2.2.2. Verzoekster voert de schending aan van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande verzoeksters privéleven: *"Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien haar privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."*

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoekster heeft geen gezins- of familieleven in België. Zij beroept zich wel op een privéleven. Zij betoogt dat dat zij sinds 2010 in België woont, de Nederlandse taal machtig is, door iedereen graag gezien wordt en hier een vriendenkring heeft uitgebouwd.

Met het enkele feit van een verblijf van tien jaar in België blijkt nog niet dat verzoekster ook een privéleven in België had ontwikkeld dat onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd, en dat haar verblijf dus steeds precair dan wel illegaal was, zodat ook niet blijkt dat een beschermenswaardig privéleven zonder meer diende te worden aangenomen. De vaste rechtspraak van het EHRM luidt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens dat zij door haar vriendenkring als sociaal, geliefd, behulpzaam en goed geïntegreerd wordt beschouwd, dat zij reeds Nederlands kan en dat zij graag zou willen werken in België, is niet van aard het bewijs van deze “zeer uitzonderlijke omstandigheden” te kunnen leveren.

Verzoekster is geboren en getogen in haar land van herkomst en heeft het grootste gedeelte van haar leven, ook van haar volwassen leven, daar doorgebracht. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij tijdens haar verblijf van 10 jaar in België al haar banden met Marokko zou hebben verloren. In deze omstandigheden toont verzoekster in geen geval aan dat haar persoonlijke belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemene belang.

De bestreden beslissing oordeelt dienaangaande niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding of relatie meer zou hebben met haar land van herkomst. Meer nog, verzoekster zou nergers meer terecht kunnen in Marokko. Betrokkene legt daar geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de voorliggende omstandigheden niet aangetoond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

“9.- Naast de weigeringsbeslissing dd. 24.09.2019, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op 24.09.2019, dewelke beide ter kennis werden gebracht op 20.02.2020. Het bestreden bevel stelt dat : (...). Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd. Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. In de motieven van het bestreden bevel wordt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoekster van ondertussen 10 jaar. Evenmin wordt er in de bestreden beslissing een woord gerept over het opgebouwd privéleven van verzoekster tijdens haar verblijf in het Rijk in het de afgelopen 10 jaren. Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel. Verzoekster werd zelfs niet gehoord. De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is. De loutere verwijzing naar het gegeven dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen. Dat de bestreden motivering een standaardmotivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier. DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig. Dat een dergelijk bevel manifest indruist tegen het redelijkheidsbeginsel, alsook tegen de motiveringsplicht. Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.3.2. Opdat verzoekster een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar privéleven en het onafgebroken verblijf van 10 jaar. Uit de bespreking van artikel 8 van het EVRM in het tweede middel blijkt dat het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens dat zij door haar vriendenkring als sociaal, geliefd, behulpzaam en goed geïntegreerd wordt beschouwd, dat zij reeds Nederlands kan en dat zij graag zou willen werken in België, niet van aard is het bewijs van deze “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” te kunnen leveren. Verzoekster brengt derhalve geen specifieke omstandigheden aan die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan verzoekster zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht. Aangaande de schending van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht volstaat de verwijzing naar de bespreking van het eerste en het tweede middel. In casu heeft de verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag onder meer geoordeeld over haar privéleven, en dit onder meer in het licht van de artikel 8 van het EVRM. Verzoekster brengt thans geen andere elementen bij. Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de besluitvorming in de aanloop naar het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een ander onderzoek zou vergen dan het onderzoek dat reeds werd gedaan in het licht van de beslissing over haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC